

Catalunya. I Pau Garsaball, respecte al cas de la senyera a l'enterrament de Maria Vila. I Maur Boix, com a director de «Serra d'Or».

L'informe de la UFCEE va tenir a Europa una difusió important; important, no cal dir-hò, sobretot selectivament. Fou una bona aportació, malgrat errors materials i d'interpretació, a la divulgació del nostre problema nacional, del «problema català».

NI «QUADERNS DE POESIA»

Entre 1935 i 1936, la publicació «Quaderns de Poesia» palesà que la poesia catalana, una vegada més, podia protagonitzar tota mena d'empreses. Després de la maltempsada, tant el bon record d'aquella publicació com la necessitat d'un vehicle de comunicació d'aquella mena plantejaren la possibilitat de la represa. La situació no era planera per a cap revista en català, però l'especialització de «Quaderns» feia pensar que potser, en tractar-se d'una temptativa estrictament poètica, tindria menys dificultats. El tema, d'altra banda, era fàcil de plantejar a nivell de projecte perquè els cinc redactors de la publicació durant els vuit números que va durar (de juny de 1935 a març de 1936) vivien tots a Barcelona novament i es tractaven. Els cinc eren J. V. Foix, Tomàs Garcés, Marià Mament, Carles Riba i Joan Teixidor. Sembla, però, que Riba, que morí el 1959, havia dit alguna vegada que una iniciativa d'aquella mena l'havia de dur a la pràctica gent més jove.

Fou Tomàs Garcés qui, en principi, menys es resignà a enterrar definitivament aquells vells «Quaderns» dels anys trenta i, quan li va semblar que a Madrid hi havia un clima més liberal —es tractava, no cal dir-ho, d'una estimació completament relativa, és a dir, de més a menys «amb

relació a»—, actualitzà la vella idea i, amb la intenció d'aglutinar el mateix equip, amb la substitució del difunt Riba per Joan Triadú, inicià contactes amb Robles Piquer, el qual era, en aquell moment, la persona decisiva en un afer d'aquesta naturalesa.

I Robles Piquer no va dir que no. Va dir que potser sí, que segurament que sí, que es podria estudiar i que, més endavant, ho veurien. Com a qüestió immediata, però, va demanar coses i d'una forma concreta la col·laboració de l'equip de «Quaderns» per a una publicació trilingüe —«Diálogo de lenguas»— que volia fer el ministeri d'Informació. El diàleg —de llengües o del que fos—, després d'aquella proposta que, d'altra banda, no ofería cap compensació immediata, es féu impossible. Garcés arxivà la iniciativa, però no hi renuncià. Fou a la Catalònia, davant de Josep Miracle, on Garcés comunicà a Robles Piquer que ni ell ni els seus companys podien acceptar un camí tan complicat per tal de poder tornar a publicar llur revista.

Però, com ha restat dit, Garcés no arxivà encara el projecte i quan, poc després, el 1964, Madrid organitzà focs artificials col·lectius per commemorar els vint-i-cinc anys de falsa pau, el posà novament en circulació i va reprendre els contactes: es tractava de veure si, al bell mig de la propaganda del moment, aquella vella idea trobava una escletxa per on anar endavant. I Robles Piquer, en aquell nou moment, semblà que s'hi avenia sense dificultats: Garcés, potser contagiats pel clima d'optimisme, va arribar a creure que podria aprofitar l'entusiasme oficial del moment. I va semblar que sí, perquè Robles Piquer l'adreçà a la delegació barcelonina del ministeri tot fent-li entendre que ell ja ho havia resolt tot.

A Barcelona, el delegat del moment —el professor hispanista Jaime Delgado— també va dir que sí i va indicar a Garcés que li calia seguir el camí

normal. En aquest cas, el camí normal, en lloc d'ésser el més recte consistia en una autèntica giragonsa, car, amb els papers que li donaren a la mà, el primer que havia de fer Garcés era buscar un director-periodista per a una publicació tan especialitzada que, fins i tot, era poètica!

I va comprendre que «ni» els «Quaderns» eren possibles i hi renuncià definitivament.